

Наблюдателятъ

СЕДМИЧЕНЪ ВЪСТНИКЪ

Отговоренъ редакторъ и Администраторъ: А. Митовъ.

Вѣстника ще излиза всѣка Срѣда. — Цѣната му е 1 левъ за три мѣсеци. Всичко което се отнася до вѣстника, особено пари и интересенъ материалъ, да се адресира до Администрацията въ Плъвенъ, чрезъ прѣстѣжчани писма. Обявления се публикуватъ по споразумение. Единъ брой 10 ст.

До Г. Г. Министра на Правосъдието и Прокуроритѣ при Върховний Касационенъ и Русенски Апелативенъ съдъ.

Господа,

Въ Пловдивъ се уби една пѣвица нещастната Анна Симонъ, отъ извѣстнитѣ вече на свѣтътъ, убийци. Послѣднитѣ бѣха длъжностни и високопоставени лица, та затруднявахъ разслѣдването и даже такава се неправяше. Но когато се намѣща Австрийскій Императоръ, чрезъ своитѣ дипломати, тогава българското правосъдие, се събуди. Виновнитѣ се отстранаха, арестоваха, разслѣдваха, осъдиха и обѣсиха всичко въ три мѣсеци растояние. Цѣлото общественно мнение се възмути противъ прѣвиглигованитѣ разбойници, а печата разясни по цѣль свѣтъ, подробноститѣ на това възмутително злодѣяние. България, слѣдъ вердикта на съдътъ, доби значение въ очитѣ на свѣтътъ, че правосъдието ѝ е справѣдливо и бързо. Нъ тѣй ли се раздава правосъдието вжтрѣ въ България, въ отношение на Българскитѣ подданници? — Не.

Въ първий брой на вѣстника си, ний адресирахме до Васъ раскрытие по двѣ жестоки и безчовѣчни убийства, извършени: едното надъ *Дим. Ивановъ* отъ с. Ставерци, вжтрѣ въ самий окр. затворъ, а другото надъ *Гено Ангеловъ* отъ с. Левски. Съобщихме Ви, че послѣдний съ още 6 другари е истезаванъ редовно около 30—35 ноци наредъ, и най подире е умрѣлъ, че тѣлото му е укрито и съзнателно разгласено, че е избѣгалъ, а другаритѣ му слѣдъ 52 дневно държение въ полицията, прѣведени сж вече полуживи и единъ оглушалъ въ окр. затворъ; и че не имъ се дава медицинска помощъ.

Съобщихме Ви, че въ затвора се държи малтретиранъ *Тодоръ Ангеловъ* отъ Търново, само за това, че не иска да лъжесвидѣтелствова за обвинение на едно лице, което му показватъ: Прокурора Матевъ и слѣдователя Грабчевъ.

Въ запитванието ни къмъ Плъвен. прокуроръ, отъ което Ви молихме да вземете актъ, се съдържа достатъченъ материалъ отъ криминаленъ характеръ.

Въ вторий брой на вѣстника ни, посочвахме условията при които е умрѣлъ *Ангелъ Павликиански*, пакъ въ затвора.

Смъртъта на посоченитѣ лица и условията при които е послѣдвала, съставлява злодѣяние съ юридически терминъ «убийство» или «умъртвяване».

Другитѣ дѣяния закона квалифицира за «прѣстѣжления отъ публиченъ характеръ».

Както за единий видъ прѣстѣжление, тѣй и другий, разслѣдване се възбужда по длъжност отъ компетентнитѣ съдебни органи, щомъ дойдатъ до ушитѣ имъ каквито и да било свѣдения.

Явихме Ви, че ний считаме за автори на тѣзи злодѣяния и прѣстѣжления, органитъ на правосъдието въ Плъвенъ, съ съучастието на нѣкои членове отъ полицията.

Главнитѣ виновници посочихме, а подробноститѣ, доказателствата и улики не разгласихме, за да се невзематъ мѣрки за унищожение на тѣзи улики и доказателства.

Ний расчитаме, че при таково сериозно обвинение, Вий по длъжностъ ще нарушите спокойствието си, макаръ и да е ваканционно врѣме, за да въ провѣри истената и накажатъ прѣстѣжницитъ, ако посоченитѣ и други сж такива, или за прѣслѣдване на насъ, като клѣветници, защото е възмутителенъ скандалъ да се кепази правосъдието, ако е право, и да се оставятъ клѣветницитѣ безнаказанно, да хвърлятъ калъ върху най-свѣщенното мѣсто, кадѣто е защитата на честъта, живота и имота на Българскитѣ граждани.

Ний сега имаме бързи пѣтни съобщения, та можеше отдавна всичко да се провѣри отъ надлѣжнитѣ висши мѣста, но ето до днесъ двѣ седмици се изминаватъ, а отъ никадѣ никакъвъ гласъ.

Тая гробна тишина и мълчание, навѣждатъ ни на печалната мисълъ, че ний българитѣ, за да заставимъ нашето правосъдие да се държи на висотата на положението си, би трѣбовало да се обявимъ Австрийски подданници, та при всѣки даденъ случай да имаме защита на императори и консули, защото иначе злодѣяния извършени отъ Български чиновници надъ български граждани оставатъ ненаказуеми.

Нашето основателно опасяване, че ще се вземат мърки за укривание слѣдитѣ на разгласенитѣ злодѣяния и прѣстѣпления, се обждватъ, защото злодѣйцитѣ сж длѣжностни лица и злоупотрѣбляватъ още съ служебното си положение.

На основание най-автентични свѣдения, правимъ Ви още тѣзи съобщения:

Слѣдъ излизание на първий брой отъ вѣстника ни, Директора на Плѣв. окр. затворъ, Георги Пирдопски, самъ лично и чрезъ прислугата, е започналъ да се отнѣса съвсемъ звѣрски и жестоко съ арестованитѣ, особено съ по интелегентнитѣ лица и съ жертвитѣ на голѣмцитѣ си. На 17 Августъ въ затвора сж направили посѣщение, члена отъ сждѣтъ Рашо Георгиевъ и пом. прокурора Стомоняковъ, които сж питали арестованитѣ за положението имъ, и за описванитѣ въ вѣстника ни малтретираня и злоупотрѣбление на правата имъ. Когато всички се оплакали за анархията и произволитѣ на които сж биле подложени и поискали разслѣждане на жалбитѣ имъ, пом. прокурора обѣщавъ, че отъ утрѣшний день ще започне разслѣдванието, но и до днесъ нищо не е направилъ.

Вѣроятно по висше внушение, нарѣдени сж биле до 10—12 шпиони отъ арестованитѣ да шпиониратъ другаритѣ си, като имъ обѣщали да ходатайствуватъ за помилванието имъ срѣщу тая услуга, а ключаритѣ сж държали прѣдизвикателно повѣдение, та да намѣратъ причини за взимание жестоки мърки, съ които да сплашатъ и тероризиратъ оплаквачитѣ, та при възможно разслѣждане, да не искаватъ мжкитѣ на които сж подлагани и даннитѣ, което имъ сж извѣстни по описанитѣ убийства. Това се постигнало отчасти по такъва начинъ: Едно заставено отъ началството лице, прѣдизвикало друго на спрѣчкване, Георги Стефановъ, който се оплакалъ отъ служ. на прокурора и слѣдъ това се оплаква за че е обидено, та Директора карциралъ прѣдизвиканото лице. Когато послѣдното било затворено въ подземieto имѣнуемо карция, съглѣдало нѣколко съборени камани отъ зидѣтъ, който нѣкога билъ раскъртанъ и кърпенъ. Лицето вика да дойде Директора, та да види положението на зидѣтъ и раскъртенитѣ камани, за да не ги отдадѣтъ нему, но той се прави глухъ и отказва да дойде. На вторий день сутриньта, когато карцираното лице го пускатъ по вънъ, ключара Хр. Дамяновъ влиза вътрѣ въ стаята съ единъ дървенъ лостъ и почва да разбива още камани отъ зидѣтъ. При завръщанието си, лицето като съглѣжда скроений капанъ, почнало да вика началството си, да дойде и види какво е направилъ ключара, но послѣдний се подѣмива на дерзостята му, а директора си мълчи въ канцеларията. Слѣдъ вечернята разходка като пускатъ пакъ лицето по вънъ, слѣдъ излизанието му, влизатъ въ карцията Директора и ключаритѣ и изнамѣрили «Америка». Констатирани, че искалъ да пробива зидѣтъ, та да избѣга. Затова го оковаватъ въ желѣзни бѣлѣзици, слѣдъ което донасятъ на прокурора, а тоя безъ да про-

вѣри сжщността на работата, увѣличилъ му дисциплинарното наказание, за по дълго проживѣвание въ подземната гробница, та да се тероризиратъ и другитѣ за да не смѣятъ да се оплакватъ и да искаватъ злодѣйствата на началството. Всички тѣзи скандални и възмутителни мошеничества, на едни длѣжностни лица, сж прѣстѣпни и позорни за авторитета на властята, защото сж станали очевидно прѣдъ очитѣ на 100 души хора.

За жестоко оскърбление на Д. Митова, Петръ Маринова и др. нѣколко души, отъ ключаритѣ, съ прѣдизвикателното имъ повѣдение, обиденитѣ подали жалба, но за тая имъ дерзостъ, Директора Пирдопски самъ или чрезъ прокурорството, наложилъ имъ 7 дневно наказание: за да не пишатъ и получаватъ писма, посѣщения, и медицинска помощъ, ако заболѣятъ. Оплакали сж се пакъ, но нѣма кой да ги чува, защото «гарга на гарга очитѣ не кълве» Ама съ това вършили прѣстѣпления, наказуемо по чл. чл. 236 п. 7, 431, 436 и 337 отъ наказ. законъ, то не важи защото нѣма кой да зачита законитѣ.

Употрѣбляватъ се сериозни мърки за прикривание слѣдитѣ на убийствата, но ако забавите разслѣдванието, може и окончателно да се прикриятъ тѣзи слѣди.

За тероризирание на очевидцитѣ и проживающитѣ въ затвора лица, които иматъ занаяти, нарочно имъ се взема отъ извѣстно врѣме, освѣнъ всичката печалба отъ работата, нѣ и частъ отъ вложенитѣ капиталъ. По тоя начинъ сж ограбени въ лична полза на началството, освѣнъ печалбитѣ но и частъ отъ капитала на Първанъ Саввовъ, Косто Арсеновъ, Дим. Нешовъ, Дам. Христовъ, Пано Сирковъ, Пело Тончовъ и всички други работници-занаятчий.

Стаята въ която е убитъ *Гено Ангеловъ* отъ с. Левски, въ пол. участъкъ, говори се, че щела да бжде развалена подъ претексъ, че е вѣхта и поврѣдена, а въ сжщность да се унищожи заедно съ прозореца, на които искусвенно сж искривени желѣзата, понеже много очевидно изобличавали виновницитѣ, та да липса тоя нагледенъ паметникъ на злодѣйствата имъ. Това за сега е слухъ (само по тоя въпросъ) но ако се осжществи, нѣка се има прѣдъ видъ това ни прѣдупрѣждение.

Проче е, ако за тѣзи жертви на човѣшки произволъ, на човѣшката животинска злоба и звѣрщина, никога нѣма да се застѣпятъ чуждитѣ дипломати и монарси, понеже сж български поданници, то нема ли да благоволите поне Вий, компетентнитѣ и най-висши и единственни представители на Българското правосждие, да турите край на описваната анархия?

Ако Господъ е високо, а царъ далеко, то защо сж устроени Вашитѣ служебни институти, когато нема да защищавате тая България и тоя народъ, на които на плѣщитѣ тѣжжѣтъ всички държавни тегоби?

Не е ли врѣме да се очисти въ Плѣвенъ, тоя *с.л.дийски п.лѣвелъ*, който дискредитирва прѣстижа

ни като народъ и държава въ прѣдѣлитѣ на Европа и въ епохата на XX вѣкъ?

Българскитѣ даноплатци, общественото мнение и печата иматъ право да изискватъ отъ Васъ и *Вий сте длъжни* да дадете тържество на правото, законитѣ и *истенското правосъдие*, ако не искате да падне и върху Васъ моралната и материална отговорностъ.

На в. «Народни права».

Единъ търговецъ и добъръ християнинъ, който съ честностъ, щастие и вѣра въ Бога, спѣчелилъ голѣмо богатство, като се връщаль въ родний си край по море, настанала ужасна буря въ морето, та парахода се преобърналь въ играчка на морскитѣ вълни и всички хора, находящи се тамо, очаквали всяка минута неминуемата смъртъ. Търговеца, който до тогава ималь голѣма вѣра въ Бога, защото и Господъ изпълняваль всичкитѣ му умѣстни молби и пожелания, обърналь поглѣда си къмъ небето и отъ сърдце извикаль: «Господи, избавима да видя отечеството си, за да се наслада на плода отъ трудътъ си, като ти обѣщавамъ въ знакъ на признателностъ, за тая ти превѣлика милостъ, да подаря половината отъ богатството си на „разбойницитѣ“. Въ захласванието и бързанието си, той вмѣсто да каже, че ще подари половината си богатство на „сиромаситѣ“, съ грѣшка изговориль: „разбойницитѣ“, обаче думата била вече изказана. Морето вѣднага отихнало и той благополучно видяль своя роденъ край. Измъчвала го мисълта, че обѣщаль половината си богатство на разбойницитѣ, вмѣсто на сиромаситѣ, та нѣмалъ нуждното спокойствие и незнаяль какво да прави. Отишель при духовника та се исповѣдалъ и искаль съвѣтъ: може ли да си отмѣни обѣщанието прѣдъ Бога и да ошастливи сиромаситѣ вмѣсто разбойницитѣ? Духовника намѣриль, че обѣщанието къмъ Бога, за което Господъ чуль молитвата му, не може да се отмѣни. Затова, неоставало друго, освѣнъ да изпълни дългътъ си, като християнинъ. Търговеца раздѣлилъ богатството си на двѣ—равни половини и като натовариль едната на конье, занесаль я на разбойницитѣ, обитающи въ гората. Тѣ като чули желанието му, казали, че неприематъ това богатство, защото тѣ печелятъ макаръ и по разбойнически начинъ, но съ трудъ и рискъ на живота си, та да имъ е халаль спечеленото; обаче, богатство «харамъ»—безъ трудъ и рискъ приемали други «разбойници», а именно сждийтѣ отъ извѣстенъ сждъ, къмъ които тѣ отправили търговеца, като му казали още, че тѣ се опасяватъ, че немало да се задоволятъ съ това само богатство, но сигорно ще взематъ и другата половина, та че и той немало да види хаиръ. Търговеца съ голѣмо очудвание приель това откритие, но изпълнилъ дългътъ си. Явилъ се прѣдъ сждийтѣ отъ сжда, поднесаль имъ богатството и обявилъ цѣльта. Тѣ

му възразили, че се възмушаватъ и обиждатъ отъ неговото повѣдение и нахална дерзостъ и, като го арестовали за докачение и унижение на прѣстижа имъ, раскарвали го, истезавали го и толкова много му забавили сждбата и го натоварили съ разноски, бакшиши и пр., щото освѣнъ донесената половина богатство, но и другата не стигнала до като се откачи отъ тѣхъ. По тоя начинъ се изпълнило обѣщанието му прѣдъ Бога и пророчеството на горскитѣ разбойници, че харамъ яджтъ само сждебнитѣ имъ събратия, които *„тъй си изпълнявали само длъжността“*.

Тая стара история и вѣрна-характеристика за свѣтовното правосъдие, дойде ни наумъ, когато прочетохме въ в. „Народни Права“, брой 74, едно антрафиле, съ слѣдующата за в. «Наблюдатель» присжда: . . . *редакторитѣ на тоя листъ още въ първия си брой сж изсипали купъ клѣвети и мръсотий срѣщу прѣдсѣдателя, прокурора, слѣдователя и членоветѣ на Плъвенския окр. сждъ*. Причината за дѣто всичкитѣ служащи на правосъдието въ Плъвенъ сж станали толкозъ умразни за «Наблюдатель», е тая, че сжда обявилъ за фалитъ дружеството «Нива», *чрѣзъ което нѣколко експлоататори безбожно ограбвали клиентитѣ му и разсипаха много хорица отъ Плъвенско*. Гнусно и отвратително е да чете човѣкъ въ български вѣстникъ безподобни клѣвети за български сждии и то само за туй, *че изпълнили своя дългъ*.

Като апелативенъ протестъ противъ тая жестока присжда на в. «Народни Права», имаме да му отговоримъ: 1) че нищо отъ писаното въ първий и послѣдующитѣ броеве на «Наблюдатель», за протежиранитѣ отъ него Плъвенски сждий, не е «клѣвета и мръсота», а истена, за която посочваме факти, имена, дати, и дѣяния; 2) причината на тѣзи ни раскрытия, не е само че сжда обявилъ Д-во «Нива» фалитъ, а защото, както това обявявание, тѣй и другитѣ описвани случай, сж скандални, безобразни, разбойнически и съ злонамѣренна цѣль; 3) не е истена, че «нѣколко експлоататори сж ограбвали безбожно клиентитѣ на Д-во «Нива» и разсипвали хора, а оплакванитѣ отъ «Нар. Права», честни сждий, като неможиха да ограбятъ «експлоататоритѣ» и «Нива» по задкулисенъ начинъ, съ *«испълнение на своя дългъ»*, искатъ да ги ограбятъ безбожно и да разсипатъ всичкитѣ, по явно разбойнически начинъ, тѣй както онѣзи сждий отъ описаний анегдотъ, които съ изпълнение на длъжността си взели на търговеца всичкото му богатство, а него опропастили.

Вий писачитѣ на в. «Нар. Права», сте държавни мжже, бивши и да не дава Господъ бжджци, министри и управители на тая клѣта България, за чергата на която всички плачимъ, като се почне отъ падаря, че до царя. Вий сте хора съ въспитание и почти всички съ «Тапия за умъ», но ако това, което го пишете по нашъ адресъ, е съ намѣрение че изпълнявате единъ дългъ на честни хора, публицисти и прѣдставители на обществен-

ното мнение, да не съ задна цѣль — да покровителствувате едни хора, които минаваха въ лагера на партията Ви, когато бѣхте на власт, както сѣ биле по рано и сѣ и сега въ лагера на всѣка властующа партия, подъ закрилата на която сѣ продължавали и продължаватъ разбойническиятъ си дѣла, то казваме, ако искрено искавате тая си присѣда за насъ и цѣлитъ ни, тогава позволете ни да Ви искажемъ нашето съжаление, че България е имала нещастieto да се управлява отъ хора, като Васъ, които немате нуждната умствена зрѣлостъ, да разберете, че разбойника си е все разбойникъ, безразлично да ли е Вашъ партизанинъ или не; и че партията Ви и управлението Ви, ако се е състоялъ и гсе отъ такива честни и доблѣстни партизани и чиновници като Матева, Аврамова, Георгиевци и др. то по добръ би било, щото България да не е честита да Ви чуе втори пътъ и името, нежели да Ви вижда и търпи управлението.

Писаното въ вѣстника ни било „*кѣвета и мржсота*“, казвате Вий, бивши управители на България; и че чиновниците отъ сѣдѣтъ «испълнявали само длъжността си». Е, добръ. По вашитъ понятия, за които имате танин за умъ, «*кѣвета и мржсота*» ли е, че по заповѣдъ на Вашето протеже Матева, е билъ малтретиранъ и уморенъ *Дим. Ивановъ* отъ с. Ставерци, въ Плѣв. окр. затворъ, прѣзъ есенята на 1900 г. въ присѣдството на 100 души хора, макаръ и арестовани? Кѣвета ли е, че е убитъ *Гено Ангеловъ* отъ с. Левски, въ Плѣв. пол. участъкъ, слѣдъ 30—35 дневно истезание, заедно съ 6 му другари, и че сѣ държани въ участъка 52 дена? Шестъхъ души сѣ живи та могатъ да атестиратъ съ обясненията и днешното си положение, какъ «*сѣ си изпълнили само длъжността*» Вашитъ протежета. *Сѣянне развратъ и сквернословие* ли е, раскритието ни, че Ангелъ Павликянски е умрѣлъ на връхъ великъ-день 1900 г. въ затвора, отъ *истезание и побой*, а правосъдието го е тикнало поскоро въ земята? Най-подире нашъ дертъ и измислица ли е, че Тодоръ Ангеловъ отъ Търново, стои въ затвора отъ 26 Априлий т. г. за гдѣто не е искалъ да лжжесвидѣтелствова по желание на Матева и Грабчева, за да поставятъ въ затвора другъ гражданинъ? Ще отговорите, че той се обвинява въ кражба. Да тѣй е оформирано задържанието му, обаче за истезанията и заставяването му, да лжжесвидѣтелствова, има свидѣтели цѣла дузина, а за неговото обвинение—обсолютно нищо.

Сега да Ви докажемъ, че анегдота ни за търговеца съ разбойниците и сѣда е приспособимъ и въ случая, явяваме Ви, че има такива случаи, които по-късно ще опишемъ подробно: 1) между нѣкой сѣдий и адвокати има духовни връзки, и взаимни услуги, споредъ които: който адвокатъ се ползува съ благоволение, като го избератъ за синдикъ по нѣкоя несъстоятелностъ, продължава я 6—8 години, до като се изяде и упропасти всичкото, а смѣтка дава на бога. 2) На единъ разбой-

никъ, спечелилъ съ трудъ и рискъ, при обиска намиратъ 2—3000 наполеона икономисани отъ дълги години. Като попадна въ рѣцѣтъ на Вашитъ протежета, влачиха му дѣлото 6—7 години, ограбваха го безжалостно, а понеже даваше само половината, то му се издаде една смъртна присѣда. Тогава като омекна та даде и другата половина, оправдаха го и той умрѣ отъ гладъ и отчаяние, а тѣзи, които си изпълняватъ само длъжността, постоянно играятъ на комаръ. А тѣ всичкитъ сѣ отъ Вашата партия, вѣрни и прѣданни, още отъ турско врѣме, само че сега врѣменно минаватъ за «днешни». Ще има особена история и по това, само имайте търпѣние. Ако бързате, попитайте Д-ръ Чернева и Желѣзкова въ София, които знаятъ нѣщо по тая история, съ тоя «търговецъ» и сѣда.

3) Единъ Вашъ партизанинъ, съ съдѣйствие още на одного, открадва 20,000 лева държавни пари. Като попадна въ рѣцѣтъ на едни «които си изпълняватъ само длъжността», пакъ Ваши вѣрни и преданни, пребиратъ всичкитъ пари отъ тѣхъ и ги поставятъ за свидѣтели, а вмѣсто тѣхъ присѣждатъ единъ правъ: който» ни лукъ ялъ, ни лукъ бѣ мирисаль». Първия протежиратъ и става голѣмецъ като правовѣренъ радославистъ, а втория приема одного отъ «испълнителитъ на длъжността си», на квартира у себе си, а голѣмеца пѣкъ прибира него въ канцелярията на служба. Третий съучастникъ и лжжесвидѣтель се удостоилъ съ единъ катъ дрѣхи и служба: домашенъ слуга на одного отъ «истенскитъ разбойници». И за това ше има особена история, та малко търпѣние, за да не ѝ развалимъ сега ефекта, че сѣ радослависти.

4) Единъ търговецъ съ 1—2000 наполеона положение, е въ рѣцѣтъ на «испълнителитъ на длъжността си». Дадоха му да разбере, че надѣжда за спасѣние има, ако само угълномощи за адвокати Ваши хора. Пазарѣжка стана. Ще брой 6000 зл. лева, за да го защищаватъ: Пѣшевъ, Бакаловъ или Савва Иванчовъ. Отъ тогава, протежето Ви, Пеню Матевъ, е много благосклоненъ къмъ него и другаритъ му. Понеже описванитъ разбойничества сѣ вършени въ Вашия режимъ и не е за чудо нѣкои и съ Ваше знание. Ето защо ний намираме, че Вашето възмушение, като Кеманларци отъ Английский печатъ, противъ вѣстника ни, е обяснимо. Крастави-тѣ магарета прѣзъ деветъ гори се подушатъ.

Сега да Ви кажемъ двѣ думи и за твърдението Ви, че «нѣколко експлоататори безбожно ограбвали клиентитъ на Д-во »Нива«, и разсипали много хорица отъ Плѣвенско, — че е твърдение *шарлатанско*, което е извиняемо за единъ невмѣняемъ пияница—идиотъ, като корреспондента Ви Кръстанова, разбойничествата на когото достатъчно ще да атестиратъ впоследствие, режима и грамдната Ви «идеална партия, но ни най-малко прави честь вамъ, които имате претенция на Държавни хора. Тази стара истрита пѣсенъ, се пѣе отъ всичкитъ замѣшани и разбойничествующи ваши

протежета отъ дълго време, но тѣ се оплюха отдавна, защото всичко е бошъ лафъ, а тѣхнитѣ дѣла сж явно разбойничество.

Че това е тѣй, ний ще напечатаме въ идуци тѣ броеве нѣколко касационни рѣшения, съ които дѣлата на Плѣв. окр. сждъ и нѣкои потвърдени отъ Рус. Ап. сждъ, сж квалифициратъ отъ касацията многократно за: „произволни“, «противозаконни», «неумѣстни» и пристрастни. А такива злоупотреби дѣла на едни сждий не сж «испълнение на длъжностъ», а «разбойничество».

Анархия и правосъдие.

(Продължение отъ брой 2).

Въ тая ни статия, въ описаний случай въ послѣдний брой, по малтретиранieto и онеправданieto на двѣ лица отъ с. Садовецъ, първий трѣбва да се чете *Атанасъ Вутовъ*, вмѣсто Никола Вутовъ, както съ грѣшка го именувахме, а вторий *Иванъ Цакоевъ*.

Сега да дойдемъ на други случай, които заслужаватъ внимание.

Изложихме въ миналий брой, че по цѣлѣта на законодателя, принципитѣ на углавното право и духътъ и постановленията на углавнитѣ и наказателни закони и правилници въ свѣтътъ, па и у насъ е, щото наказанието на провинилитѣ се членове отъ обществото, да бжде *лишение отъ свобода* за извѣстно време, съ цѣль да има наказаний възможность да обсжди лошитѣ страни и неморалността на своитѣ дѣйствия, исходящи внѣ отъ рамкитѣ на установенитѣ граници за личната му свобода на дѣйствие, та да се покае и слѣдъ време, като влѣзе въ живота, да бжде примѣренъ и полѣзенъ гражданинъ за себѣ си па и за обществото. Но ако закона прѣдписва, като наказателна тежестъ, да се лишаватъ хората отъ свободата за извѣстно време, то ни най-малко задължава, щото тѣзи хора да се хвърлятъ като добитъкъ въ обори или свини въ кочина, безъ постилка и завивка, или безъ достатѣченъ въздухъ за дишание и наблѣскани като сардели. А въ нашитѣ затвори, дипломиранитѣ съ тапия за умъ, сждий и прокурори, тѣмо тѣй сж наблѣскали множество хора, прави и криви, и даже имъ прави видимо удоволствие тая имъ жестокость. Стаитѣ на Плѣв. окр. затворъ сж малки, влажни, нехигиенични и даже отвратителни. Тѣ сж 7 курника съ 90 кв. метра пространство, изобщо, а 220 куб. метра въздухъ. Хигиената предписва, че за удовлетворително живѣние на единъ човѣкъ, стаята му трѣбвало да има 40 кубика въздухъ, а тукъ живѣятъ повече отъ 100 човѣка на 90 кв. метра пространство и съ по 2 кубика въздухъ, а и той разваленъ отъ испражнения, газове и пр. Отъ друга страна продуктитѣ сж лоши и ядението се прави отвратително, за да остава за свинитѣ на голѣмцитѣ, а хората биле гладували и мрѣли, това не важи.

Мнозина мислятъ, че затворитѣ сж само

за прѣстѣпницитѣ, та роптаятъ и противъ тѣзи жалки условия, при които си убиватъ хората време. Но който е изучвалъ отъ близо въпроса, убѣдилъ се е въ печалната истена, че той е мѣсто повече за жертвитѣ на човѣшката злоба, сждийска жестокость и игра на сждбата, отъ колкото на дѣйствителнитѣ прѣстѣпници.

Дипломиранитѣ нови сждий, слѣдователи и прокурори, иматъ една бѣсна мания, да пълнятъ затворитѣ съ хора, като при това проявяватъ всичкото си искусство, за да ги ожесточаватъ и обиждатъ, а единъ пхтъ извѣстни хора поставени въ затвора, тѣ като че ги забравятъ вече. Най-голѣмото злоупотребление съ служебното си положение, посрѣдствомъ лишение отъ свобода за време много и малко, се прави отъ сждѣбнитѣ чиновницитѣ съ въпроса по мѣркитѣ, взимани срѣцу обвиняемитѣ по извѣстни дѣла. Чл. чл. 219 и 220 отъ углавното сждопроизводство, сж предоставили право на сждѣбнитѣ слѣдователи, да взематъ мѣрки за неотклонение на обвиненитѣ, въ видъ и начинъ, какъвто намѣрятъ за най съотвѣтствующъ споредъ характера на приписуемото се прѣстѣпление, строгостъта на предвиденото въ закона наказание и материалното, семейно и общественно положение на лицето. За прѣстѣпление наказуемо до петъ год. затворъ, най-високата мѣрка за обезпечение може да бжде *поржчителство* или залогъ, но и то въ размѣръ, съобразенъ съ материалното състояние на обвиняемия или залогодателя. Споредъ духътъ и постановлението на чл. 218—231 отъ углав. сжд-во, поржчителство или залогъ, трѣбва да се изисква само на лица, за обвинението на които би имало силни улики и изобличения, но и то само тогава, ако тѣ материално сж слаби и нѣматъ затвърдено мѣстожителство или семейство и пр., което да ги привѣрзва, та се има очевидна опасность, че ще се отклонятъ. Обаче и това поржчителство трѣбва да бжде въ размѣръ скромненъ и не по голѣмъ отъ материалното състояние на обвиняемия или залогодателя. А за хора съ добро материално състояние, съ семейство, общественно положение и очевидно затвърдено мѣстожителство, законодателя предписва да имъ се взима като мѣрка за неотклонение: „подписка“ и задължение, за явявание прѣдъ слѣдствието и сждътъ. Всички тѣзи постановления на закона сж много прѣкрасни и умѣстни, но за съжаление, тѣ сж неприспособяватъ. Ако законодателя би знаалъ и предполагалъ, че сждиитѣ ще злоупотребяватъ и то лѣгкомисленно и злонамѣренно съ дадената имъ власть и свобода на дѣйствие, то сигорно би опредѣлилъ още по тѣсни границитѣ на сждийскый произволъ. Но законодателя е билъ искренъ и непредвидливъ за възможнитѣ евентуалности. Затова днесъ ставатъ най-голѣмитѣ злоупотребления съ взиманието на тѣзи мѣрки.

Доказана, безпорна и положителна истена е, че не всѣки обвиняемъ е още и прѣстѣпникъ, до като непослѣдва присжда, влѣзла въ законна сила

Затова чл. 220 задължава да не се държат такива лица въ затвора. Обаче органитѣ на правосъдието вършатъ тъкмо обратното. Всѣки гражданинъ, противъ когото би имало какво годѣ—обвинение и щомъ не е отъ «нашитѣ», третира се отъ тѣхъ като разбойникъ, и безъ да се глѣда кайфета, материалното му състояние и общественно положение, опредѣля му се гаранция въ размѣръ баснословенъ и немислимъ за прѣдставяние. По тоя начинъ се протитуира съ законната властъ, като се взима мѣрка несъобразна съ цѣльта и постановленията на закона, която, като неиспълнима, явява се мѣрка равностилна съ отнимание свободата и правата на гражданитѣ, които имъ сж гарантирани отъ законитѣ. Това злоупотрѣбление съ властѣта става повече по капризъ, партизански дертове и външни внушения, а много пжти отъ непростителна несъобразителностъ съ обстоятелствата и фактитѣ по дѣлата въ даденитѣ случаи. Примѣри отъ злоупотрѣбление съ тая властъ има безбройно много, но ще посочимъ само нѣколко: 1) Първанъ Василонъ отъ Плѣвенъ, човѣкъ 50 год. и опълченецъ, жененъ съ 4—5 дѣтца и кжца и др. имоти, бѣ повиканъ на слѣдствие за отговоръ по едно оплакване, че ужъ билъ открадналъ отъ нѣкого си 2—3 лева. Призовка получава въ селото Славовица, кадѣто търгува отъ I Пл. Сжд. Слѣдователъ за Юний, но денътъ неопредѣленъ. Подиръ 4—5 дена отъ получванието, задига го стражаръ та при слѣдователя. Обяснява той, че денътъ не е му указанъ въ призовката, която сочи, та като ималъ работа и невѣрвалъ, че е близо срока, смѣталъ да дойде подиръ нѣкой денъ и се справи за денътъ на разслѣдванието. За дързостѣта му да се оправдава, проводиха го въ затвора до прѣдставяние поржчителство отъ 300 лева. Такова се приготвили подиръ 15—20 дена, защото врѣмето е работно та немаше своеврѣменно кой да му прави гаранция, а неговитѣ търговски и земледѣл. работи се опропастиха. Въпросъ е: тоя човѣкъ ще избѣга ли изъ България при такова семейно, материално и общественно положение, та трѣбваше да се взема такава мѣрка противъ него и то въ найработното врѣме? Съ какво е гарантиранъ слѣдователя, че той е прѣстѣпникъ, та го държи въ затвора и за въпросни още 2—3 лева крадени пари, заставлява го да разходва за гаранция 10—15 лева, да губи 2—3 недѣли работно врѣме, и да го унижава и дискредитира, прѣди да има присжда влѣзла въ законна сила? Не е ли това дѣйствието произволно и злоупотрѣбление съ служебното си положение, за уврѣждане на хората?

2) Илия Ангелонъ отъ Плѣвенъ, виканъ на слѣдствие, по изгубени 10 лева отъ едно писмо, за изважданието на които се имало съмнение въ него, понеже билъ куриеръ въ онова врѣме, при немание на никакви доказателства, освѣнъ съмнението, поставя се въ затвора до прѣдставяние гаранция отъ 1000 лева, когато той е семѣнъ, имотенъ и съ затвърдено мѣстожителство. Щѣше ли да избѣ-

га, та се подлага на такива разходи и губение врѣме въ затвора цѣли недѣли, до като му приготвятъ гаранция?

3) Вас. Дойковъ, търговецъ въ Плѣвенъ, вслѣдствие подадената противъ него жалба за нанисание обида съ дѣйствието, на единъ «нашъ», поставя се вѣднага въ затвора за 500 л. поржчителство.

4) Около 5—6 момчета отъ с. Бъркачъ 12—15 годишни всичкитѣ, обвинени за кражба на 3—4 кошари (пчели) поставиха се цѣли недѣли въ затвора за гаранция отъ по 500 лева.

Такива случаи сж безбройни, а случайтѣ отъ 50,000 и 100,000 лева, изисквани на нѣколко лица, които порано описахме, сж връхъ на беззаконията и произволитѣ, и които характеризиратъ нашата сждебна анархия. (Слѣдва)

Историята на Д-во «Нива» и причинитѣ на нѣговата несъстоятелностъ.

(Продължение отъ 2 брой)

Когато на 2 Януарий сутринъта, окр. управителъ Великовъ, получилъ телеграфически протестъ отъ управ. съвѣтъ на Д-вото, че остава върху него отговорността за послѣдствията, той се разлюти и испроводи цѣла дюжина стражари да довлѣкътъ съвѣта прѣдъ тълпата, да му види работата съ чомагитѣ си. Дирението на управ. съвѣтъ трая цѣлитѣ 2 дена — 2 и 3 Януарий, но стражаритѣ при всичката си услужливостъ, ограничаваха се да питатъ само за лицата по домоветѣ имъ и да долагатъ, че ги нема, а за да се избавятъ отъ вѣчно ходение, излѣгватъ управителя, че биле пзбѣгали отъ града. Тогава си испатиха пѣкъ коннитѣ стражари, да ходятъ по воденици и села да ги търсятъ, а тѣ събрани близо до окр. управление въ домътъ на едного, наблюдаваха всичко което се вършеше, чрѣзъ испроводени хора, като въ врѣме на нѣкоя военна обсада, или при нашествието на нѣкоя завоевателна орда отъ хуни или татари.

Въ тѣзи два дена, въ които се открие прѣдъ очитѣ на всичкитѣ благоразумни и незаинтересовани хора, партизанската язва, която подяжда нашия Държавенъ организъмъ, анархията въ правителственната машина и низостѣта и подлостѣта до която достигатъ хората, натоварени съ ржководение сждбинитѣ на тая страна, която ний кичимъ съ симпатични и звучни имена: «мило отечество» «добчестенъ народъ», «Велика България» и пр. въ тѣзи именно два дена, безразсждната тълпа организирана отъ власть имѣющи хора и покровителствувана и тикана въ позора пакъ отъ тѣхъ, испотроши кокалитѣ на множество хора съ чомагитѣ си, и то само за това, че не се въсхищавали отъ бѣсѣтъ имъ.

Управ. Съвѣтъ на Дружеството, на основание законитѣ на страната, направи оплакване до всички по висши капии, като Министерства, Апелация и пр. и въ печата, а слѣдъ това отидѣ лично да иска покровителство и застѣпничество противъ прѣстѣпнитѣ Плѣвен. чиновници. Обаче съ това той се убѣди въ печалната истина, че «рибата отъ главата се омирисвала». Тогавашии Министръ на Вхтрѣшнитѣ дѣла и управляющъ онова на земледѣлието и търговията, Найденъ Беневъ, не ги прие, а Главнитѣ Секретари въ двѣтѣ министерства имаха нуждната доблестъ и откровенностъ да обявжтъ, че министръ прѣдседателя Стоиловъ, лично покровителствувалъ и упжтвалъ тоя скандалъ, по партизански интереси и по желание на поддържателитѣ му отъ Плѣвенъ, затова на никаква помощъ да се ненадѣватъ, но да се отнасятъ до по-висшата сждебна власть и тамъ е надѣждата само. Единъ отъ тѣзи се-

кретари каза: «съжелявамъ крайно за гдѣто разврата взе такива размѣри въ нашето управление и общество, но работата е, че всичко се направлява лично отъ М-ра Предсѣдателя Стоилова, безъ да минаватъ прѣзъ канцеляриитѣ, правенитѣ распорѣждания. Това правителство става вече невъзможно и то ще се прѣмагне толкова скоро, колкото Вий неможете да си представите. Отъ тукъ за сега на никаква помощ не рачитайте, но предайте въ сждъ всички виновни чиновници, та ако правосъдието се постави на положението си, при ожидаемий новъ режимъ, тогава тѣ ще намѣржтъ заплатата за дѣлата си». Това бѣше на 12 Януарий 1899 г. и дѣйствително правителството падна скоро — на 15 сѣций то поднесе оставката си.

Дружеството прѣдаде всички виновни чиновници въ сждъ, а именно: управителя, окол. началникъ, прокурора, сжд. слѣдователъ, членоветѣ на окр. съвѣтъ и множество частни лица, обаче «честното Българско правосъдие», и до днесъ не е благоволило да попита поне виновнитѣ, какво има да кажатъ противъ възбуденитѣ срѣщу имъ обвинения. А отъ тогава има тамамъ три години вече. Апел. сждъ слѣдъ двѣ—годишно държение на жалбитѣ въ бездѣйствие, — по нѣкакви морални влияния — сега скоро е оформиралъ прѣкращението имъ, безъ разслѣдване, а тогава само отмѣни обявеното отъ окр. сждъ, ликвидиране на Д-то, като дѣйствие противозаконно и произволно.

Тази послѣдната умѣтна и законна мѣрка на Рус. Ап. сждъ, утѣши благоразумнитѣ хора, които още виждаха извѣстна самостоятелностъ въ дѣйствиата на тоя сждъ, но турание на въпроса за сждане виновницитѣ, подъ «миндера», цѣли 2—3 години; и най-подире мълчеливото и безшумно потѣпкване на жалбитѣ безъ разслѣдване; всичко това е отъ естество непрепорѣчително за прѣстижа на правосъдието. Толкова шуменъ скандалъ, злоупотрѣбление съ властѣта и др. приписуеми прѣстѣпления, незаслужава ли поне едно негласно разслѣдване? Не, никакво, а правителството върховно и то нищо не разслѣдва, защото имаше „картъ бланшъ“, Д. Стояновъ, да управлява окржга, а той непозволяваше разслѣдване, че ще скомпрометира войската си и плановетѣ си.

Характеристично би било заключението на психологитѣ, които би се заели съ анализирание психическото състояние на нашия народъ, споредъ неговитѣ дѣла въ разни моменти. Ако бѣсътъ, злобата и дивата страсть на единъ народъ при военни подвизи и критически моменти, имѣющи за цѣль собственно самосъхранение или патриотически побуждения, би се счели като добродѣтелни чѣрти на тоя народъ, то не съ такива очила ще се поглѣдне на народъ, който въ нормално врѣме, отива да разваля собственитѣ си жилища, който гори и разсипва всичко онова, което въ трѣзвенно състояние и съ дългогодишенъ трудъ и икономисване е строилъ, събиралъ и на купъ трупалъ.

Множество отъ всѣкидневнитѣ послѣдователни проявления изъ нашия политически и общественъ животъ, доврѣждатъ и ще доврѣждатъ всѣки здравомислящъ човѣкъ до неблагоприятното и печално заключение, че ний Българитѣ, които прѣди 500 год. сме пропаднали политически отъ нашата дебѣлоглавщина, и сега слѣдъ 500 год. робуване и слѣдъ 23—24 год. новъ политически животъ, при свѣтлината на новата наука и Европейска цивилизация, оставаме си пакъ народъ дебѣлоглавъ, дивъ, злобенъ и податливъ на разни влѣчения, а даже влѣчения явно насочени къмъ унищожение на собственото ни благосъстояние.

Днесъ живущето човѣческо поколение, има безкрайна вѣчностъ задъ гърбътъ си. Историята свидѣтелствова за разнитѣ вѣкове и народи, съ дѣла добри и осждителни, но на всичкитѣ тѣзи дѣла, виновницитѣ сж водителитѣ на тѣзи народи. Сами по себѣ си, народитѣ сж едно тѣсто, отъ което грънчаритѣ—водители правятъ разни фигури и сждове, споредъ умѣнието и щѣнието си. Тѣй е било отъ врѣме, тѣй ще и отиде. Не ще бжде честито човѣчеството до дочака онзи блънуванъ отъ вѣкове, златенъ вѣкъ, въ

който влѣцитѣ да станатъ агнета, а змийтѣ — риба. Христостъ дойде на земята въ дивитѣ първобитни врѣмена, та посѣя семето на любовта и добродѣтелта между човѣцитѣ, а възпитанитѣ му замѣстници и прѣдставители, въ името на тая идеална любовъ и добродѣтел, оковаха човѣчеството цѣли 10—15 вѣка въ оковитѣ на невѣжеството, жестокостѣта, бѣсилото и инквизицията. Наполеонъ, тоя първоначаленъ любитель на народитѣ и правдинитѣ имъ, който имаше нѣколко смъртни присжди за дѣлата и чувствата си къмъ народнитѣ правдини, когато наглѣдно видя и се убѣди въ податливостѣта, низостѣта и непостоянството на тѣлпата, която днесъ аплодира, а утрѣ събаря кумиритѣ си, той изваденъ изъ заблуждението си, успѣ да докаже на човѣчеството, какво може да направи единъ човѣкъ отъ податливъ народъ и каква участъ заслужава послѣдний. Тѣзи свѣтовни истени сж повтарятъ вѣчно и даватъ почти еднакви резултати. Трѣзвенни и съзнателни народи сж тѣзи, които иматъ непоковарена и благоразумна интелегенция и наопаки.

Какво можемъ да се похвалимъ ний съ нашата интелегенция и съ нашитѣ водители и държавни и общественни служители, когато дѣлата имъ при всѣки конкретенъ случай сж неискрени, назадничави и злоумишлени? Специално по случая, който ни занимава, правили честь изобицо на Държавното ни достоѣние щото единъ народенъ прѣдставителъ, избранъ отъ единъ земледѣлчески окржгъ, да купува на единъ Министеръ предсѣдатель като подарѣкъ, пердета за 4000 лева, за новата му кжца, съ задължение да има картъ-бланшъ, при управлението на окржга, да разиграва всички учрѣждения по своему, да унижава властѣта и да води съ нея тѣлпи отъ селяни, да развалятъ едно дружество, създадено съ икономисанитѣ пари на селяни и граждани и заимствования чужди капиталитѣ, съ цѣль за избавяние на неговитѣ услужливи избиратели отъ лихварскитѣ му ногти и зеленицата? Добросъсѣдностъ и патриотически подвигъ ли е, щото единъ окр. съвѣтъ, отъ 16 души хора граждани и селяни, да оставятъ и явно да прѣнебрѣгнатъ интереситѣ на народа и да развалятъ собственото му, па и единственното въ България, земледѣлческо кредитно учрѣждение? Съзнателностъ и разбиране на интереситѣ си ли е, щото тоя народъ, или въ сжщностъ частъ отъ него, да отива и унищожава завѣдението, въ което е плакалъ и молилъ и многократно пари получавалъ, да расплаща дълговетѣ си къмъ Държавата и кредиторитѣ си, а още ни стотинка отъ тѣзи заеми неповърналъ? Благоразумие, трѣзвенностъ и признателностъ ли е, щото тоя народъ да става дилафъ въ ржчетъ на разни съдържатели на публични домове като: Лучова, Цибулскп, Желѣзарова и др. и да отива да блѣе като овце и да мржне по улицитѣ, та за удовольствие на подлитѣ твари и зложелателитѣ му, да растроява собственото си дѣло и да омаскарява човѣчeskото си достойнство? Доблѣсть, честностъ и патриотизъмъ ли е, щото едни държавни служители като управителъ, сждий, па биле и министри, да устройватъ такива общественни скандали, за удовлетствие на глупави и егоисти партизани, като забравятъ: закони, право, правосъдие, че и държавно и човѣшко достоѣние?

— Управителний съвѣтъ на Д-то се състоялъ отъ хора лоши и умразни, отговарятъ нѣкой отъ горнитѣ. Да, ако е лошъ, той е за тѣзи, които сж господари на Д-то, и които сж го избрали. Ако краде, злоупотрѣблява и върши мошенически дѣйствиа, то отстранете само него по начинъ законенъ и лѣгаленъ, дайте го въ сждъ и го осждете и на обѣсване, ако заслужава, но за това, че той ужъ билъ лошъ, да унищожавате самото учреждение, това не е умно, не е право и законно. За блѣхата, юргана се не гори. Това го правятъ само дивитѣ и фанатици арапи. Обаче ний като въ сѣприкосновѣние съ арапитѣ, като ориенталци съ примѣсъ отъ арабска кръвъ, постѣпваме точно по тѣхното му. Затова, защото Дружество «Нива» въ общото си събрание по болшинство избрало за упра-

вители хора не отъ нашата партия; защото операциитѣ на това Д-во сж въ разрѣзъ съ интереситѣ на «нашия уважаемъ» народенъ прѣдставителъ, банкеръ — лихваръ и зеленаръ, Г-на Дим. Стояновъ и К-о, то по негова заповѣдъ и безъ волята на народа, трѣбва да го уничтожимъ съ хората му заедно». Рѣчено и свършено. Всичко се сдружи. Дружество «Нива» умрѣ и се расижна като Христа, па пукъ на закони, право, правосъдие, човѣщина, честь и Държавно достоѣние. (Слѣдва)

ХРОНИКА

— **Кеманларско възмущение.** Ако кеманларскитѣ турци безропотно трѣбха терора на народняшкия режимъ, а телеграфически се възмущаваха отъ Английский печатъ, че имъ описвалъ теглилата, то защо и нѣкой отъ нашитѣ политиканствующи граждани да не подражаватъ доблестнитѣ кеманларци? Мнозина ни явяватъ, че нѣкой философи отъ обитателитѣ на увѣселителнитѣ заведепия, кадѣто горатъ свѣщи на вѣресия, та правятъ чуждитѣ смѣтки, възмущавали се отъ двѣтѣ ни антрефилета въ 2 брой на вѣстника, относително съобщението къмъ адвоката Желѣзарова, че «ний не сме мискини», и предупрѣждението къмъ анонимното адвокатче, да не ни какача, че ще илюстрираме № 4 отъ хотелъ «Москва»; — тѣзи казваме философи, като имали претенцията, че сж честни граждани и умни хора, намирали за прѣкалена дерзосгъ да се пиши на такъва свободенъ языкъ за ниски хора, затова благоволили да искажатъ «своето възмущение». На тѣзи нищий духомъ граждани, явяваме за знание, че умнитѣ хора никога не се възмущаватъ противъ исчистване на боклука отъ обществото, а се възмущаватъ, когато на общественитѣ боклукъ се дава преднина. Ний описваме цѣли дюзини мерзости, мошенничества, прѣстѣпления и убийства, вършени сега прѣдъ очитѣ имъ, и то отъ пазителитѣ на хорский животъ и имотъ; ний искаме да заставимъ заспалитѣ имъ чувства да се пробудятъ и видятъ пропастьта, която е знала прѣдъ всички, а тѣ виждатъ и знаятъ всичко това, но чувствата имъ спятъ и не се възмущаватъ. Хора, които прѣдъ обществената язва и прѣдъ злото, което застрашава цѣлий ни държавенъ строй, сж безчувствени; които виждатъ клонове отъ управлението завладени отъ фактическитѣ злодѣйци и обирачи; които виждатъ жестоки убийства надъ съгражданитѣ си отъ власть имѣющитѣ и на които и тѣ утре могатъ да попаднатъ подъ сатѣра, а стожатъ спокойни и безчувствени, на се пробудили и възмутили само тогава, когато на единъ мискининъ му казали въ очитѣ че е такъвъ, че на едно копиле му явили името и му казали да си налѣга парцалитѣ, — такива хора нематъ право на уважение. Тѣ сж ниско и робско племе, което знае само да блѣе и мука, безъ да разсѣждава.

— **Питаме** Г-на прокурора при Плѣв. окр. сждъ Матева да ни отговори: Знае ли той, че негова любимецъ народнякъ, Плѣвенски адвокатъ: Ив. Ив. Доковъ въ качеството си синдикъ по несъстоятелното дѣло № 23/95 г. е задържалъ у себе си, да не какимъ злоупотрѣбилъ отъ събранитѣ сумми, 344 лева 35 ст. и то слѣдъ като си прихваналъ опрѣдѣленното му отъ сждѣтъ възнаграждение. Освѣнъ това, че този му съмишленникъ е задържалъ у себѣ си още една сума отъ 467 лева отъ продажбата на батлаци, чехли, коприна, машина и вересии сума, за събиранieto на която не е прѣдставилъ още нуждната допълнителна смѣтка. Ако това не е извѣстно на Г-на Прокурора Матева, съобщаваме му го за знание, защото го знаемъ, че той не може да търпи ненаказани прѣстѣпницитѣ.

Какво е станало заявлението на Русенский Адвокатъ А. Каназирски, подадено противъ, Ив. Докова, прѣди 5—6 мѣсеца за злоупотрѣбление на довѣрие и други батакчилицы по адвокатството, защото до сега оплаквача нема извѣстие да му е дадено ходъ?

— **Прѣди** години имало двама офицери, които станали такива съ фалшиви свидѣтелства. Единий се самоубилъ край Ловечъ, когато се открило мошенничеството имъ, а вторий именуемъ: *Войничковъ*, слѣдъ три годишенъ затворъ съ лишение отъ права, сега билъ учителъ въ Плѣвентъ. Пишатъ ни, че тоя честенъ господинъ си тикалъ гагата въ разни нечистотий, и че много високо се дѣнялъ, а всичкитѣ порядѣчни хора титолиралъ за «вагабонти». Дописника пита: могатъ ли такива лица съ достоинството да носятъ званието «учителъ»? Ний му прѣпорѣчваме да отправи запитванията си къмъ инспектора и по висшето му началство.

— **Христо Пачовъ** отъ с. Горна Митрополия, осжденъ на три дена зтворъ излѣжалъ само 2 1/2, а полвинъ день (10 часа) му опростилъ вуйка му, Георги Пирдопски, като директоръ, обаче въ книгитѣ записалъ че излѣзълъ на срока. Постѣжилъ въ 4 1/2 подиръ пладне, а на третий день излѣзълъ въ 7 часа сутрѣнъта и си увършалъ хармана. Затова ни моли да искажемъ публично неговота явна благодарность на вуйка му, а на прокурора да не казваме, че знаялъ чл. 439 отъ Наказ. Законъ. Ний молимъ прокурора да не чете тая явна благодарность, че дадохме дума на човѣка. Инакъ нѣма да публикуваме явната благодарность на аресуванитѣ: Пър. Саввовъ, К. Арсениевъ и всичкитѣ имъ другари, за гдѣто сжций Пирдопски имъ вземалъ освѣнъ всичката печалба, нѣ и частъ отъ вложеный капиталъ въ работа имъ, както и оня на градинаритѣ, на които взима по 3—5 л. мѣсечно за продаване чушки въ затвора и за взимание такса отъ брѣсненieto.

— **Извѣстно ли** е на прокурора, че въ Плѣв. Окр. Сждѣ сж откраднати, или подобре изядени отъ мишкитѣ, ако не сж скрити, слѣдующитѣ дѣла:

1) Една дюзина или приблизително отъ насморнитѣ углавни дѣла, на любимитѣ му конокрадци, Бр. Алексиеви, които отъ 10—15 год. постоянно крадѣтъ, а ни едно дѣло не е имъ още рѣшено, но се биле губяли?

2) Гражданското дѣло № 1794 отъ 1896 г. по описа на Плѣв. Гр. Мир. Сждия?

3) Углавно дѣло № 206/98 на Окр. Сждѣ, завѣдено по обвинението на П. Лачовъ за лъжливо заклѣване?

4) Гражданско дѣло № 243/97 на Окр. Сждѣ?

5) Едно углавно дѣло съ обв. актъ, противъ Д. П. Б. за *наклѣветяване сѣда*, чрѣзъ «Наблюдателъ» прѣзъ 1896 г.

6) Едно углавно дѣло съ обв. актъ, противъ единъ секретаръ на Мир. Сждия, за *обида и клѣвета на сѣда* прѣзъ 1893/94 г.

Ако тѣзи и много други дѣла сж откраднати, то немали опасность да се не открадни и сждийский персоналъ, или крадцитѣ не сж отъ горскитѣ разбойници, а отъ бюджетнитѣ?

Тукъ трѣбва достойнитѣ прокурори да проявятъ енергията си, а не да събиратъ справки и доказателства въ полза на странитѣ по граждан. дѣла, кадѣто тѣ само заключения даватъ по чл. 264 и 265 отъ граждан. сжд-во.

— **Оплаквания:** *Владимиръ Михаиловъ* и *Ив. Китовъ*, желѣзари работници по желѣзницата, оплакватъ се, че като отивали за Габрово прѣзъ Плѣвентъ, арестовани биле отъ улицата по заповѣдъ на Плѣв. пол. приставъ. Въ участъка биле обискирани и като не намѣрили пари въ тѣхъ за каквито ги питали и търсили, на основание документитѣ за самоличность и безпаричнето имъ, биле скоро освободени безъ дѣрва.

Не печатимъ цѣлото оплаквание, защото онеправданитѣ сж минали евтино.

Хр. Николовъ Кокочаровъ билъ битъ отъ общ. чиновници: П. Дуновъ и Българията и по тѣхна заповѣдъ арестованъ отъ единъ стражаръ подъ претексъ, че го търсяла властѣта за нѣкакво дѣло, а на другий день билъ освободенъ безъ официални дѣрва. На тоя младъ приятелъ, вмѣсто жалби прѣпорѣчваме Мойсеевото правило съ българската добавка: «За око—двѣ и за зѣбъ челюстьта Поне той не е простъ».